

РЕШЕНИЕ

№ 6467

гр. София, 25.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8832** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.82 от ЗДСЛ.

Образувано е по жалба на М. А. Р. от [населено място] срещу Заповед № РД-05-155/22.08.2024 година на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ, с която последният временно преназначил М. А. Р. от длъжност- Главен експерт на длъжност- Главен експерт в отдел“ Информационно обслужване“, Дирекция „ Селекция и договориране“ за срок до завръщане на замествания държавен служител - Г. С. Р. на основание чл.15 от ЗДСл, считано от 23.08.2024 година .

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е постановена при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва се още, че същата не е породила правни последици, защото със Заповед от 03.07.2024 година оспорваният е временно преназначен в същата администрация по заместване на лицето Н. Д. и преназначаването на длъжност до завръщане на титуляра Г. С. Р. е станало без нейно съгласие в противоречие с изискванията на ЗДСл, като няма и заповед за прекратяване на правоотношението и по Заповед от 03.07.2024 година, и не и изразявала писмено съгласие да бъде преназначена на длъжност по заместване до завръщане на държавния служител Г. С. Р.. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноски. .

В съдебно заседание, оспорваният- М. А. Р. редовно уведомена при условията на

чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат П., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД—5-2021-00-271/21.07.2021 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси на основание чл.15 от ЗДСл М. А. Р. е назначена на длъжността- Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“, Дирекция“ Селекция и договориране и отчитане“ за срок до завършване на замествания държавен служител – Г. Р. считано от 21.07.2021 година.

Със Заповед № РД-5-2021-00-272/22.07.2021 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси М. А. Р. временно преназначена в същата администрация от длъжността- Главен експерт на основание чл.15 от ЗДСЛ до завръщане на замествания държавен служител- Г. Р. на длъжност- Началник отдел,, Акредитация, селекция и договориране“ в Дирекция“ Селекция и договориране“ за срок от 4 години считано от 22.07.2021 година.

Със Заповед № РД-16-377/11.08.2022 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси е разрешено на Н. Д. Г. на длъжност.- Главен експерт в Дирекция „Селекция, договориране и отчитане“ да ползва платен годишен отпуск в размер на 28 дни считано от 12.09.2022 година до 20.10.2022 година включително, да ползва неплатен отпуск за времето от 21.10.2022 година до 07.08.2026 година включително– до датата на приключване на мандата на дългосрочно командирования служител И. С. Г./ съпруг на Н. Г. или до предсрочно прекратяване на мандата му, без значение основанието на прекратяването.

На 03.07.2024 година до оспорващия е отправена Покана от Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси, с която е предложено временно да бъде преназначена на основание чл.82а,ал.1и ал.2 от ЗДСЛ от длъжността- Началник отдел“ на отдел“ Акредитация, селекция и договориране“, Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане“ на длъжността-Главен експерт в отдел „Акредитация, селекция и договориране“, Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане“ по заместване на Н. Г., но не по- късно от 07.08.2026 година .

Върху Поканата има отбелязване“ Съгласна съм“ с подпис на М. Р. и дата 03.07.2024 година.

Със Заповед № РД-05-140/03.07.2024 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси временно е преназначена в същата администрация М. А. Р. от длъжността- Началник отдел на длъжност-Главен експерт в Отдел „ Акредитация, селекция и договориране“, Дирекция“ Селекция , договориране и отчитане“ за срок до завръщане на титуляра Н. Д. Г. , но не по-

късно от 07.08.2026 година .

Заповедта е връчена на оспорващия на 03.07.2024 година.

На 22.08.2024 година Г. С. Р. депозирал Заявление до Изпълнителен директор на Център за обслужване на човешките ресурси, с което поискал на основание и съгласно Заповед № РД-5-2021-00-269/14.07.2021 година, с която временно е преназначен на длъжността- Директор на Дирекция в Дирекция „ Проверки на място и мониторинг“ в Център за развитие на човешките ресурси и със заявлението изразил желанието си временното му преназначаване да бъде предсрочно прекратено и да заеме предишната си длъжност- Главен експерт в Отдел „ Информационно обслужване“, Дирекция“Селекция , договориране и отчитане“ считано от 23.08.2024 година.

Със Заповед № РД-05-154/22.08.2024 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси на основание чл.8,ал.2, във връзка с ал.1,т.1 и т.9 от Правилника за устройството и дейността на Център за развитие на човешките ресурси , във връзка с чл.82а,ал.2 изречение първо от ЗДСЛ и подадено Заявление от служителя за предсрочно прекратяване на временното преназначаване Г. С. Р. от 22.08.2024 година преназначил Г. С. Р. от длъжността Директор на Дирекция в Дирекция „ Проверки на място и мониторинг“ на длъжност- Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“ в Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане считано от 23.08.2024 година.

Заповедта е връчена на лицето Г. Р. на дата 22.08.2024 година.

Със Заповед № РД-05-155/22.08.2024 година на Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси на основание чл.8,ал.2 във връзка с ал.1,т.1 и т.9 от Правилника за устройството и дейността на Център за развитие на човешките ресурси , във връзка с чл.82а,ал.3,т.3 от ЗДСЛ поради завръщане на замествания държавен служител по основното служебно правоотношение преназначил М. А. Р. от длъжност- Главен експерт в Отдел“ Акредитация, селекция и договориране“, Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане“ за срок до завръщане на замествания държавен служител Н. Д. Г. на основание чл.82а,ал.1 и ал.2 от ЗДСЛ на длъжност- Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“,Дирекция „ Селекция, договориране и отчитане“ за срок до завръщане на замествания държавен служител Г. С. Р. на основание чл.15 от ЗДСЛ, считано от 23.08.2024 година.

Заповедта за преназначаване е връчена на оспорващия на дата 22.08.2024 година.

По делото са приложени заверено копие на личното служебно досие на оспорващия и всички събрани в хода на административното производство доказателства, както и доказателства, удостоверяващи, че лицето, издало заповедта заема длъжността- Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси, както и друга Заповед от 22.08.2024 година № РД-01-156, с която е прекратено служебното правоотношение на М. Р. считано от 23.08.2024 година – поради завръщане на Г. С. Р..

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд-София град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед №РД—05-155/22.08.2024 година, с която Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси преназначил М. А. Р. от

длъжността-Главен експерт в Отдел“ Акредитация, селекция и договориране“ в Дирекция“ Селекция, договориране и отчитане“ за срок до завръщане на замествания държавен служител -Н. Д. Г. на основание чл.82а,ал.1 и ал.2 от ЗДСЛ на длъжност-Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване“, в Дирекция“ Селекция,договориране и отчитане“ за срок до завръщане на замествания държавен служител -Г. С. Р. на основание чл.15 от ЗДСЛ считано от 23.08.2024 година е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за преназначаване.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган-това е Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси, на когото изрично нормата на чл.8,ал.1, т.9 от Правилника за устройството и дейността на Център за развитие на човешките ресурси е предоставила правото да бъде работодател на служителите по трудово правоотношение и орган по назначаването на държавните служители. Следва да бъде посочено ,че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#) е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, че към датата на издаване на Заповедта лицето Н. С. е заемал длъжността- Изпълнителен директор на Център за развитие на човешките ресурси .

При издаването на заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма,посочил е правното основание за издаването и чл.82а,ал.,3,т.3 от ЗДСЛ, но заповедта е издадена при допуснато съществено процесуално нарушение на административно-производствените правила, противоречие между фактическо и правно основание и същата не съответства на целта на закона.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител.Съгласно чл.6 от ЗДСЛ,държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието„длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според

която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

В чл.82а от ЗДСЛ, е уредено временното преназначаване в същата администрация- С писмено съгласие на държавния служител той може да бъде преназначен за срок не

по-дълъг от 4 години на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на минималните и специфичните изисквания за нейното заемане. По силата на алинея втора, След изтичане на срока по ал. 1 държавният служител заема предишната си длъжност. В случаите, когато тази длъжност е съкратена, му се предлага друга равностойна длъжност по служебно правоотношение в същата администрация. Алинеи 1 и 2 се прилагат за служители, назначени по заместване, ако по отношение на тях е изтекъл едногодишният срок за изпитване, имат годишна оценка от последното оценяване в същата администрация, според която изпълнението на длъжността напълно отговаря на или надвишава изискванията, срокът на преместването е не по-дълъг от срока на отсъствие на замествания служител.

От своя страна съгласно чл.82 от ЗДСЛ- Преназначаване в същата администрация е посочено, че държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ. По предложение на непосредствения ръководител и след преценка на органа по назначаването на по-висока експертна длъжност може да бъде преназначен държавен служител и без да са налице условията за минимален ранг или професионален опит. Заемането на по-висока длъжност, включително чрез трансформиране на заета експертна длъжност в по-висока експертна длъжност, както и на длъжност, определена за ключова в администрацията, се извършва чрез подбор при условия и по ред, определени с наредба на Министерския съвет. Критериите за трансформиране на длъжност и за определяне на ключовите длъжности се определят с наредбата по чл. 2, ал. 4. Държавният служител по ал. 2 се допуска до подбор, ако е получил най-високата годишна оценка на изпълнението на длъжността и по отношение на него е изтекъл едногодишният срок за изпитване. Когато държавният служител се преназначава на длъжност в друго населено място, се прилага чл. 81б, ал. 4.

От доказателствата по делото е видно, че оспорваният временно е преназначен в същата администрация със Заповед № РД-05-140/03.07.2024 година на длъжността Главен експерт в Отдел "Акредитация, селекция и договориране", Дирекция "Селекция, договориране и отчитане" за срок до завръщане на титуляра Н. Д. Г., но не по-късно от 07.08.2026 година, а с оспорената Заповед считано от 23.08.2024 година е преназначена на друга длъжност – поради завръщане на заместващия държавен служител - Н. Д. Г. по основното правоотношение. Самата Заповед на първо място е вътрешно противоречива, тъй като правното основание не съответства на фактическото основание – в Заповедта са цитирани правни норми, които касаят временно преназначаване, а самата заповед е издадена за преназначаване/, което има изрична правна уредба в чл.82 от ЗДСл. На второ място, по делото липсват доказателства Н. Д. Г. да се е завърнала по основното правоотношение и същата продължава да ползва неплатен отпуск до 07.08.2026 година, при което посоченото в Заповедта, че служителят, когото е замествал оспорваният се е завърнал не е подкрепено с доказателства. На следващо място, липсва изразено писмено съгласие на оспорвания да бъде преназначен на длъжността-Главен експерт в Отдел "Информационно обслужване", Дирекция "Селекция, договориране и отчитане" до завръщане на титуляра Г. С. Р., така както повелява нормата на чл.82а, ал.1 от ЗДСЛ, което е съществено, защото нормата е императивна и изисква изричното писмено съгласие на служителя за това временно преназначаване. Не получаването на писмено съгласие на служителя да бъде преназначен временно в същата администрация е пречка да бъде преназначен същият временно в същата

администрация на друга длъжност прави издадената Заповед незаконосъобразна дори и само на това основание. Наред с това, Заповедта не отговаря на целта на закона, като е налице превратно упражняване на власт от страна на органа по назначаването, тъй като със Заповед № РД005-154/22.08.2024 година посоченият като заместван служител Г. С. Р./ след подадено от него Заявление на дата 22.08.2024 година е преназначен на длъжността– Главен експерт в Отдел“ Информационно обслужване, Дирекция“ Селекция и договориране“ считано от 23.08.2024 година, като тази Заповед е с номер 154, което сочи, че тя е издадена преди да бъде издадена оспорената заповед и служителят Г. С. Р. се е завърнал именно на 23.08.2024 година на работа. Оспорената Заповед е с номер, следващ номер на заповедта за преназначаване на служителя Г. Р., което сочи, че тя е издадена след нея и преназначаването на длъжност, която не е вакантна към момента на издаването на Заповедта, както и към момента на възникване на преназначаването- 23.08.2024 година води до извод, че Заповедта е лишена от предмет, защото служителят Г. Р. се е завърнал именно от 23.08.2024 година. Наред с това липсват доказателства органът по назначаване да е издал заповед, с която да е прекратил временното преназначаване на оспорвания от длъжността – Главен експерт като заместващ на Н. Д. Г., която не се е завърнала, за де налице хипотезата на чл.82,ал.3,т.3 от ЗДСЛ, при което органът по назначаването е издал една незаконосъобразна заповед, която подлежи на отмяна .

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорвания за присъждане на разноски е основателна и подлежи на уважаване и в негова полза следва да се присъди сумата от 500 лева -заплатено от него адвокатско възнаграждение.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на чл.144 АПК по присъждането на разноски ,съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД-05-155/22.08.2024 година на ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ, с която последният временно преназначил М. А. Р. от длъжност- Главен експерт на длъжност- Главен експерт в отдел“ Информационно обслужване“, Дирекция „ Селекция и договориране“ за срок до завръщане на замествания държавен служител - Г. С. Р. на основание чл.15 от ЗДСл, считано от 23.08.2024 година .

ОСЪЖДА ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА М. А. Р. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 500 ЛЕВА-АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ЦЕНТЪР ЗА РАЗВИТИЕ НА ЧОВЕШКИТЕ РЕСУРСИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ

**ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.
РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ
ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.**

СЪДИЯ: